

книги. Па се научилъ хубаво да чете и пѣе въ черкова.

Цѣли десетъ години Петко училъ черковни книги и граматака. Изучилъ всичко и стигналъ „на книгата дѣното“, както тогава казвали. Училъ се той да чете и пѣе, ама да пише писма не училъ, та дори и името си не можалъ да напише, а отъ аритметика не училъ нито едно дѣйствиe.

Единъ денъ го срѣщна ученикъ отъ грѣцкото училище¹⁾.

— Петко, дума му той, усмихнато.

— Какво? гледа го Петко съ криво око изподъ феса.

— Ела да учишъ въ грѣцкото училище. Тамъ азъ уча и нашитѣ учители сж по-учени отъ вашия дѣртю. Учатъ ни да пишемъ красиво, да смѣтаме, учатъ ни история, география, нравоучение . . .

Петко зиналъ уста. Той не билъ чувалъ такива науки. И когато му обяснили, че историята разказва за Александра Велики, за перситѣ, вавилонянитѣ и т. н., той не можалъ да се удържи Заинтересуванъ само отъ тѣзи науки, той постжпилъ въ грѣцкото училище, дѣто училъ година и половина.

Много бърже изучилъ грѣцкия езикъ, а историята му станала любима наука. Ала най-много той се увлѣкълъ въ грѣцкитѣ пѣсни, особено въ пѣснитѣ, които разказвали за троянската война, за Одисея и други. Всичкитѣ разкази за старитѣ народи хранѣли душата му, а пѣснитѣ и стихотворенията го усладявали и насърдчавали. Едно нѣщо само не се харесало на малкия Петка, дѣто учителятъ го

¹⁾ Макарь да се казвало „грѣцко училище“ ученицитѣ били сѣ бългачета, а само учителятъ грѣци. Учението, разбира се, ставало на грѣцки езикъ.